

Universitätsbibliothek Paderborn

**Francisci Baconi Baronis de Verulamio, Vice-Comitis S.
Albani, Summi Angliæ Cancellarii, Opera omnia, Quæ
extant: Philosophica, Moralia, Politica, Historica ...**

Bacon, Francis

Francofurti ad Moenvm, 1665

Illustri & Excellenti Domino, Georgio, Duci Buckinghamiæ, Summo Angliæ
Admirallio.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10497643-5

Illustris & Excellenti DOMINO,
G E O R G I O,
Duci Buckinghamiae, Summo Angliae Admirallio.

Honoratissime Domine,

Salem inquit, Nomen bonum est instar Vnguenti fragrantis & pretiosi; Neq; dubito, quin tale futurum sit Nomen tuum Sapud Polferos. Etenim & Fortuna, & Merita tua, præcellerunt. Et videris ea plantasse, quæ sint duratura. In lucem jam edere mihi vñsum est Delibationes meas, quæ ex omnibus meis Operibus fuerunt acceptissimæ: Quia forsitan videntur, præ ceteris, Hominum Negotia stringere, & in sinus fluere. Eas autem auxi, & Numero, & Pondere; In tantum, ut plene Opus Novum sint. Contentaneum igitur duxi, Affectui, & Obligationi meæ, erga Illustrissimam Dominationem tuam, ut Nomen tuum illis præfigam, tam in Editione Anglica, quam Latina. Etenim, in bona ipsi sum. Volumen earum in Latinam, (Linguam scilicet universalem) verbum, posse durare, quādū Libri & Literæ durent. Inflaturatio nem meam Regi dicavi: Historiam Regni Henrici Septimi, (quam etiam in Latynum verti,) & Portiones meas Naturalis Historia, Principi: Has autem Delibationes Illustrissime Dominationi tuae dico; Cum sint ex Fructibus optimis, quos, Gratia divina Calami mei laboribus indulgentie, exhibere potui. Deus Illustrissimam Dominationem tuam manu ducat.

Illustrissime Dominationis tuae

Sérvis Devictissimus & Fidelis

FR. S. ALBAN.

SERMONES FIDELES.

I.

DE VERITATE.

Quid est veritas, inquit Pilatus Derisor? Nec præstolari voluit Responsum. Certe sunt, qui cogitationum vertigine deletantur; ac pro servitute habent, Fide fixa aut Axiomatis constantibus constringi; Liberi Arbitrij usum in Cogitando, non minus quam in Agendo, affectantes. Cujusmodi quidem se & Philosophorum licet defecerint; superfluent tamen Ingenia quedam ventosa & discursuaria, quibus eadem omnino venæ, licet non pari, cum Antiquis, copia sanguinis, repletae. Verum, nec difficultas sola, laborque quem Homines subeunt, in Veritate invenienda; nec quæ ex ea inventa Cogitationibus imponitur Captivitas, Mendacij favorem conciliat; Sed ipius Mendacij Naturalis (utcumque corruptus) Amor. E recentiore Gracorum Schola quidam, rem ad Examen vocans, hæret attonitus, dum excogitare nequit, quorū Mortales amarent Mendacium, ipsius Mendacij causa; Cum nec voluptati sit, ut Mendacia Poetarum; nec utilitati, ut illa Mercatorum. Sed nescio quomodo, Veritas ista, (utpote nuda & manifesta Lux diurna,) personatas hujus Mundi Fabulas, Ineptiasq; nō tam magnifice & eleganter ostendit, quam Tæde, Lucernæq; nocturnæ. Ad Unionis, forsitan, valorem, pervenire poterit Veritas, quæ per diem speciosissima apparer: Sed ad præcium Adamantis, aut Carbunculi, qui lumine vario pulcherrime splendent, nunquam ascendet. Mixtura Mendacij voluptatem tempera. Ecquis dubitat, si è mentibus Hominum tollerentur Opiniones vanæ, Spes blanda, Aëstimationes Rerum falsæ, Imaginations ad libitum, & id genus alia, quin multorum animi relinquenter dejecti, & marcidi, attrahentes & languoris pleni, ac sibimet ipsis ingratæ ac diliplentes? Parvum unus, magna cum severitate, Poesin appellat, Vinum Damonum; Eo quod Phantasiam vanis impletat; licet Poesis Mendacij tantum umbra sit. Veruntamen, non est Mendacium, mentem pertransiens, quod officit: Sed Mendacium quod à mente imbibitur, nempe ejus generis, de quo ante diximus. Verum utrumque: in depræ-

vatis Hominum judiciis, & affectibus, hæc ita se habeant. Veritas tamen (quæ sola le judicat) docet Veritatis Inquisitionem, quæ eam, proci instar, demeretur: Veritatis Cognitionem, quæ præfentem eam silit: & Veritatis Receptionem cum Assensu, quæ est ipsius Fruitione & Amplexus, Summū esse Humanæ Naturæ Bonum.

Prima, in Operibus sex dierum, Creatura Dei, fuit Lux sensus; Postrema, Lux Rationis; Quin & Opus ejus, Sabbatho, quod deinceps perpetuo exercet, est Spiritus sui Illuminatio. Primo inspiravit Lumen in Faciem Materia, vel Molis indigesta, postea in Faciem Hominis; Quin & usque semper Lucem inspirat in Faciem Electorum. Poeta, qui Setiam, alioqui ceteris inferiorem, ornavit, elegantissime dixit: *Suave est in luto flanti videre naves fluctibus exagitatas: Suave ad Arcis fenestram stanti, prælum commissum, ejusque varios eventus, inferius spectare: Sed nulla voluptas equi parari potest huic ipsi, Nempe ut quis stet super Clivum excelsum Veritatis.* (Collam certe inaccessibilem, ubi aer semper liquidus est, & serenus;) atq; inde Errores, Homines palantes, Caligines & Tempestrates, in Convalle subjacente, despiciat: Modo prospectus iste cum misericordia conjunctus sit, non cum Tumore, aut Superbia. Et hoc ipsum, est Cælo in terris frui, quando Mens Humana in Charitate movetur, in providentia quiescit, & supra polos veritatis circumfertur.

Jam vero, ut à Theologica & Philosophica Veritate, ad Veritatem, aut potius Veracitatem in Civilibus negotiis, transeamus: Agnoscunt vel ipsi, qui cam non exercunt, apertam, & minime fucatam in Negotiis gerendis, rationem, præcipuum esse Humanæ Naturæ Decus: Mixtura autem Falsi, similem esse plumbeæ materia, quæ efficit sanc, ut facilis eudi possit Metallum, sed ita ut interim viilius fiat. Nam flexuosi isti, & obliqui motus, Serpentum sunt; Qui super ventre suum gradinuntur, non pedibus incedunt. Non est vitium, quod tantum Hominem pudore obruit, quam si Falsus vel Perfidus inveniatur. Itaque acutissime Montanens, rationem scrutatus, cur Mendacij vocabulum, pro tanto haberetur Opprobrio, & Contumelia;

Ccc

Si